

ה"ת 7320/03/22 - אסתר ציאוש נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

לפני כבוד השופט אהרן פרקש, נשיא

ה"ת 7320-03-22

ציאוש נ' מדינת ישראל

אסתר ציאוש

ע"י ב"כ עו"ד משה זכות

המבקשת

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

ע"י פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

החלטה

לפניי בקשה להשבת רכב תפוס.

רקע עובדתי

1. ביום 26.1.2022 הגישה המשיבה לבית משפט זה כתב אישום כנגד בנה של המבקשת, ניסים ציאוש (ת"פ 57975-01-22). בכתב האישום, אשר כלל שני אישומים, הואשם הנ"ל בעבירות של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, על פי סעיף 332(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו על פי סעיף 275 לחוק העונשין, נהיגה במהירות העולה על המהירות המרבית המותרת לפי תקנה 54 לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**") וכן בעבירה של אי ציות לרמזור לפי תקנה 64(ה) לתקנות התעבורה.

המעשים המתוארים באישום השני בוצעו באמצעות רכב מסוג מרצדס מ.ר. 92298901 (להלן: "**הרכב**"). ביום 12.1.2022 נתפס רכב זה על ידי המשיבה.

2. במסגרת הבקשה דנן עותרת המבקשת להשבת הרכב האמור לחזקתה.

טענות הצדדים

3. המבקשת מציינת תחילה, כי אין מחלוקת שהיא לא הייתה מעורבת בעבירות המיוחסות לנאשם ולא ידעה עליהן.

המבקשת טוענת, כי הרכב רשום על שמה והחזר ההלוואה שנלקחה לשם רכישתו משולם לחברת המימון ישירות מחשבונה האישי. אמנם המבקשת אינה מחזיקה ברישיון נהיגה, אך בני משפחתה מסיעים אותה תדיר באמצעות הרכב. לעניין נסיבותיה האישיות מדגישה המבקשת, אשר חגגה 83 שנים לא מכבר, כי היא ניצולת שואה ונכה בשיעור של 70%.

4. המבקשת מסכימה, כי יושתו תנאים שונים לשם שחרורו של הרכב - איסור דיספוזיציה; חתימה על ערבות של המבקשת ושל חברתו של הנאשם, הגב' לילך אהרן, אשר הביעה הסכמתה לכך; איסור של הנאשם לעשות

שימוש ברכב עד לסיום ההליכים המשפטיים כנגדו ושעבוד פוליסת הביטוח לטובת המשיבה. לענין תנאי שחרור הרכב מבוקש להימנע מלהורות על הפקדה כספית בפועל, שכן אין ידה של המבקשת משגת לכך.

5. לשיטת המבקשת, אין צורך בהגשת תצהיר ביחס לבקשה דנן כיוון שעסקין בהליך ביניים. עוד יצוין, כי בסיום דבריה עתרה המבקשת לחיוב המדינה בהוצאות בגין הבקשה דנן.

6. מנגד טענה המשיבה, כי חומר הראיות מעיד על כך שהנאשם הוא המחזיק ברכב והוא זה אשר עושה בו שימוש באופן בלעדי, לרבות בעת ביצוע העבירות המדוברות. לענין זה נסמכה המשיבה על מזכר שנערך ביום 25.1.2022 המפרט את שנאמר בשיחה טלפונית עם המבקשת, בו איששה את השימוש הבלעדי של הנאשם ברכב.

המשיבה הוסיפה, כי רישומו של הרכב על שמה של המבקשת, אשר אינה מחזיקה ברישיון נהיגה, הוא דקלרטיבי בלבד.

7. לשיטת המשיבה אין מקום להיעתר לבקשת המבקשת, שלא בכפוף להפקדה כספית וזאת חרף נכותה של המבקשת ותשלומי פירעון הלוואת הרכב בהם היא נושאת. לשיטתה, אין להורות על שחרור הרכב או להחריג עניינה של המבקשת מעניינם של טוענים לזכות במקרים אחרים. המשיבה מוסיפה, כי התנאים לשחרור הרכב התפוס קבועים בפסיקה, כאשר הנוהג הוא להורות על הפקדה בפועל, בגובה של כ-30% משווי הרכב.

8. עוד טוענת המשיבה, כי לבקשה דנן לא צורך תצהיר כנדרש, ענין מהותי המונע מהמבקשת להוכיח טענותיה.

המסגרת הנורמטיבית

9. הוראות סעיף 32(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: "**הפקודה**") מעגנות את סמכות המשטרה לתפוס חפץ כאשר קיים "**יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה... עבירה**". להוראת סעיף 32(א) שלוש תכליות עיקריות: מניעת ביצוע העבירה בעתיד; תפיסה לצורך הצגת החפץ התפוס כראיה בהליך הפלילי; תפיסה למטרת חילוט בסופו של ההליך הפלילי (בש"פ 333/21 אבו ג'אבר נ' מדינת ישראל (18.4.2021)).

10. בהמשך לאמור, מעגן סעיף 34 לפקודה את סמכותו של בית המשפט להורות, כי החפץ שנתפס יימסר ל"תובע הזכות" בו. יצוין, כי אמנם לשונו של סעיף זה מדברת על ערכאת בית משפט השלום ואולם הובהר בפסיקה, כי "**משעה שמוגש כתב אישום, הסמכות לדון בעניינם של תפוסים הכרוכים באותו הליך, מסורה בידי הערכאה שאליה הוגש כתב האישום**" (בש"פ 5894/20 מדינת ישראל נ' דיבא (16.9.2020); בש"פ 8331/21 אבו שלבק נ' מדינת ישראל (16.1.2022) (להלן: "**אבו שלבק**")).

11. בבואנו להכריע בבקשה להשבת תפוס יש לבחון כיצד ניתן להגשים את תכלית התפיסה תוך פגיעה פחותה, ככל שניתן, ב"תובע הזכות". ויובהר, כי ההכרעה בדבר הזכויות הקנייניות בחפץ התפוס אינה דרושה לצורך מתן החלטה בשאלת שחרורו (ראו - **אבו שלבק**).

12. אציין תחילה, כי בהיעדר הסכמה בין הצדדים ביחס לחובת הגשת תצהיר מטעם המבקשת הוריתי, במהלך הדיון שהתקיים ביום 21.3.2022, על חקירתה הראשית של המבקשת על ידי בא כוחה אשר לאחריה נחקרה המבקשת בחקירה נגדית על ידי באת כוח המשיבה. בכך, יש לייתר את טענה המשיבה בדבר היעדר צירופו של תצהיר המבקשת לבקשה דנן.

מעבר לצורך אציין, כי יש ממש בטענת המשיבה לפיה היה על המבקשת לצרף תצהיר לבקשתה (רע"פ 3547/16 **מיכאלוב נ' מדינת ישראל** (8.9.2016); בש"פ 4118/14 **גנה נ' מדינת ישראל** (13.11.2014); ה"ת (מחוזי - מ) 31268-04-21 **הדרא נ' מדינת ישראל** (6.5.2021) (להלן: "**הדרא**")).

13. רואות עינינו, כי המחלוקת המרכזית בין המבקשת והמשיבה נוגעת אך לתנאי שחרורו של הרכב, להבדיל מעצם שחרורו (פרוט' עמ' 9, שו' 3-2; לעניין מדיניותה הכללית של המשיבה ביחס לשחרור תפוסים ראו בש"פ 3873/21 **אלזואהרה נ' מדינת ישראל** (7.6.2021)). במצב עניינים זה עלינו לבחון מהם התנאים בהם ניתן יהא לשחרר הרכב תוך פגיעה מינימאלית בזכויותיה של המבקשת. זאת, בשים לב לתכלית המרכזית לתפיסת הרכב בענייננו - אפשרות חילוטו עם סיומו של ההליך הפלילי כנגד הנאשם (פרוט' עמ' 9, שו' 7-2).

14. מעדותה של המבקשת עלה, כי היא רכשה את הרכב בעלות של 62,000 ש"ח, באמצעות הלוואה שלקחה מחברת "מימון ישיר" והיא נושאת בתשלום חודשי של כ- 1,750 ש"ח בגין ההלוואה (פרוט' עמ' 5, שו' 7-6; תשומת הלב, כי בעמ' 7, שו' 29 לפרוטוקול נפלה טעות סופר בהקלדת תשובת המבקשת לעניין שווי הרכב). ברישיון הרכב אף מופיע, כי קיים "שעבוד למימון ישיר". במהלך עדותה של המבקשת הציג בא כוחה מסמך "תנועות בחשבון" הבנק של המבקשת ממנו עולה, כי התשלומים לחברת מימון ישיר, ממועד הרכישה ובכל חודש בחודשו, אכן נעשים מחשבון הבנק הפרטי של המבקשת. כן הוצג לעניין זה כרטיס האשראי של המבקשת, המדגים זהות בין פרטי חשבון הבנק הרשומים בו לבין המסמך שהציג בא כוח המבקשת. הוכח, אם כן, שהמבקשת אכן נושאת בתשלומי פירעון ההלוואה עבור הרכב.

15. כאמור, אין מחלוקת שהרכב רשום על שמה של המבקשת. ואולם, כטענת המשיבה, הרישום במשרד הרישוי הוא דקלרטיבי בלבד ואין בו כדי לשקף את זהות המחזיק ברכב או את דפוסי השימוש בו (בש"פ 5630/13 **כוכב נ' מדינת ישראל** (25.8.2013); עניין **הדרא**). בעניין זה העידה המבקשת, בניגוד לטענת המשיבה בנדון ולמזכר עליו נסמכה, כי העובדה שאין לה רישיון נהיגה איננה מונעת ממנה שימוש ברכב, עת בני משפחתה לוקחים אותה לסידורים שונים, כגון טיפולים רפואיים וקניות (פרוט' עמ' 5, שו' 13; עמ' 6, שו' 31). לעניין תדירות הביקורים הרפואיים ציינה המבקשת, כי "**אני מגיעה לרופאים לפעמים פעם בחודש ולפעמים פיזיותרפיה פעמיים בשבוע**" (פרוט' עמ' 5, שו' 22; רא' גם עמ' 6, שו' 26-27). מצאתי שיש להאמין לעדותה של המבקשת בנדון, אשר הייתה בהירה וקוהרנטית, וכפועל יוצא לקבוע שאף היא עשתה שימוש ברכב המדובר.

16. מן המקובץ עולה, כי הבעלות המהותית ברכב שייכת למבקשת, הגם שהנאשם עשה בו שימוש לא מבוטל. בהינתן האמור, אעבור עתה לבחינת התנאים הנדרשים לשחרורו של הרכב.

17. התנאי המקובל בפסיקה לשם שחרורו של רכב תפוס הוא הפקדת 30% "**מתוך שווי הכולל של הרכב ללא תלות בהיותו משועבד לגוף כזה או אחר**" (בש"פ 2346/21 **עמר נ' חברת מימון ישיר מקבוצת ישיר**).

2006 בע"מ (14.7.2021). עם זאת, לעיתים נקבעים אף שיעורים נמוכים מכך, על מנת שלא לסכל השבת כלי הרכב להחזקת בעליו (בש"פ 5550/08 **שמעון נ' מדינת ישראל** (8.7.2008); עניין **כוכב**). רוצה לומר, שיעור ההפקדה המקובל עשוי להשתנות בהתאם לנסיבות המקרה הספציפי (בש"פ 8750/21 **פלונית נ' מדינת ישראל** (23.12.2021)).

בענייננו המדובר באישה כבת 83, ניצולת שואה, בעלת נכויות משמעותיות אשר השתכרותה, מפנסיה ומקצבת זקנה, מסתכמת בכ- 10,700 ₪ (פרוט' 6, שו' 13-14). כאמור, חלק נכבד מהכנסותיה של המבקשת מופנה לפירעון הלוואת הרכב. בשים לב לאמור, אני סבור, כי מדובר במקרה בו ישנה הצדקה להפחית משיעור ההפקדה המקובל בפסיקה. וזאת, בין היתר, בשים לב לתנאים הנוספים לשחרורו של הרכב. הכול, כמפורט להלן.

18. אשר על כן, אני מורה על החזרת הרכב התפוס לידי המבקשת בכפוף לעמידה בתנאים הבאים אשר יחולו עד לתום ההליכים המשפטיים של הנאשם:

- **הפקדת ערבון, במזומן או בערבות בנקאית בסך של 9,300 ₪ (המהווה 15% מערך הרכב במועד רכישתו) לטובת המשיבה.**

- **חתימת המבקשת על התחייבות עצמית בסך של 30,000 ₪ שלא להעביר את הרכב לצד שלישי כלשהו (איסור דיספוזיציה) ושלא תאפשר לנאשם שימוש ברכב עד לסיום ההליכים המשפטיים כנגדו.**

- **חתימת בת זוגו של הנאשם, הגב' לילך אהרן ת.ז. 032328767, אשר הביעה הסכמתה לכך (פרוט' עמ' 8, שו' 25) על התחייבות עצמית בסך של 30,000 ₪ ככל שיועבר הרכב לצד שלישי כלשהו או ייעשה בו שימוש כלשהו על ידי הנאשם עד לסיום ההליכים המשפטיים כנגדו.**

- **עריכת פוליסת ביטוח לרכב כשהמוטבת בה היא המשיבה.**

19. לאור הודעת באת כוח המדינה לפיה תישקל הגשת בקשה לעיכוב ביצוע ככל שייעתר בית המשפט לבקשה דן (פרוט' עמ' 9, שו' 24-25), אני מורה על עיכוב ביצועה של ההחלטה דן עד להודעת המשיבה האם בכוונתה להגיש בקשה כאמור, או עד ליום 31.3.2022, לפי המוקדם מביניהם.

המזכירות תשלח העתקים לבאי כוח הצדדים.

ניתנה היום, כ"ו אדר ב' תשפ"ב, 29 מרץ 2022, בהעדר הצדדים.